

Ján Adamus

27. nedeľa „cez rok“ – rok A

Ježiš povedal veľkňazom a starším ľudu: „Počujte iné podobstvo: Istý hospodár vysadil vinicu., Mt 21, 33- 43

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Ak zvykneme piť veľa alkoholu, čoskoro sa staneme alkoholikmi, ak priveľa jeme, začíname priberať, ak sa príčasto zabávame, zanedbávame prácu... Povieme si, že je to jasné, ale vždy to tak nemusí byť...

Aj dnešné podobstvo je na prvý pohľad jasné. Týka sa predsa Izraelitov ako vyvoleného národa, predurčeného za nositeľa spásy a pravého náboženstva. Zabití sluhovia sú proroci a vlastný syn je Ježiš Kristus. Potom nasleduje predpoveď, ktorá sa naozaj splnila, že vyvolený národ stratil všetky privilégiá a kresťanstvo sa viac ujalo medzi pohanmi.

Na prvý pohľad je všetko jasné, ale opäť treba podotknúť, že vždy to tak nemusí byť. Preto Cirkev predkladá túto časť evanjelia na meditáciu aj nám, hoci my sme predsa nezabíjali prorokov, a ani na Kristovej smrti nemáme žiadnu vinu, ani nie sme vyvoleným národom, ani sa nás netýka predpoveď poslednej vety.

Ale kto rozmýšľa v trocha širších dimenziách, kto sa nestará iba o spásu vlastnej duše, kto okolo seba pozerá otvorenými očami a vidí zmenu v najbližšom okolí, ten ľahko spozná, ako veľmi sa Ježišovo podobstvo dotýka aj nás, našich rodín, národa a dokonca celej Európy.

Európa sa dlhé roky ba stáročia pýšila hrdým titulom kresťanskej Európy, lebo všetky ostatné kontinenty boli ešte stále misijným územím. Bola to Európa, ktorá vysielala do zámoria svojich poslov s kresťanským učením. Taká dlhá kresťanská tradícia akoby bola z Európy urobila nový „vyvolený národ“, priveľmi sebaistý v pravosti svojej viery. Ale ak to bola pravda ešte azda pred niekoľkými desaťročiami, rozhodne to prestáva byť pravdou dnes. Kostoly sa vyprázdňujú, rapídne ubúda kňazov a mladá generácia prepadá moderným nerestiam, pochádzajúcim z blahobytu alebo zúfalstvu a pocitu vnútornej neistoty. Rastie kriminalita, pribúda samovrážd a úzkosť sa stáva charakteristickým znakom moderného človeka.

Keď aj odhliadneme od týchto prejavov, týkajúcich sa viac-menej jednotlivcov, ako sa správajú národy a štáty, ktoré sa ešte stále nazývajú tradične kresťanskými? Správajú sa ako kresťanské, keď nie sú ochotné sa rozdeliť so svojím nadbytkom s hladujúcimi na iných kontinentoch? A ak aj, tak len formou almužny, ale nie v intenciách evanjelia, že kto má dvoje šiat, je povinný dať jedny tomu, kto nijaké nemá.

Náš národ sa ešte vždy pokladá za hlboko

veriaci, ale aj to je stále menej pravdou. Kostoly sú na mnohých miestach ešte relatívne plnšie ako kdesi na Západe, ale prudko sa mení vekové zloženie veriacich, keď viditeľne ubúda mládež a deti. Ktorá rodina dnes môže povedať, že všetci jej členovia sú ešte úprimne veriaci?! Aspoň niektoré z detí a vnúčat odpadli, zľahostajneli a iba Boh vidí slzy, ktoré v skrytosti vylejú pre túto úbohosť staré mamy, lebo mnohé ich vnúčatá nie sú ani pokrstené a keď aj sú, prežehnať sa nevedia. Predsa, keď ich deti majú luxusné autá, byty, lukratívnu prácu, postavenie... tam viera už nie je potrebná.

Sme teda ešte vyvoleným národom? Ani Európa, ani náš národ, a už ani mnohé rodiny. Akoby sa aj na nás vzťahovalo dnes počuté proroctvo, že Božie kráľovstvo sa nám vezme a dá sa iným, ktorí budú prinášať náležitú úrodu. Špičkoví teológovia tvrdia, že kresťanstvo má budúcnosť na iných kontinentoch, ako je Afrika a Ázia a je možné, že o sto rokov budú odtiaľ vysielat' misionárov na naše územie.

Kristovo proroctvo sa vyplnilo na židovskom národe, ale dobre vieme, že sa nenaplatilo o každom Židovi ako jednotlivcovi, veď všetci apoštoli boli Židia. A neplatí to dodnes, lebo stále existujú konvertiti židovského pôvodu, ktorí patria k tým najlepším kresťanom.

Takisto, hoci toto proroctvo sa dá aplikovať na kresťanskú Európu, a teda aj na náš národ, nikdy nebude platiť aj o jednotlivcoch, hoci spôsob života sa pre nás mení. Prechádzame do života v diaspóre, čo znamená, že sme obklúčení neveriacimi a ľahostajnými ľuďmi, často aj vo vlastnej rodine. A to je rozhodne náročnejší spôsob života ako v tradične kresťanskom prostredí, ktorý vyžaduje viac námahy, obetí, väčšiu sebakontrolu, najmä na skutky podľa evanjelia, viac taktu a najmä lásky voči ľahostajným, preukazovanej v akejkolvek možnej forme.

Zdieľanie skúseností z duchovného života bolo a je vždy praxou Cirkvi. Skúsenosti, ktoré získame prežívaním evanjelia, z osobného duchovného snaženia sú veľkým pokladom, ktorý môžeme rozdať svojim blíznym, a tak obohatiť ich duchovný život. Jeden chlapec počul nejakého rehoľníka, ktorý sa pekne vyznal z radosti nad svojim duchovným povolaním. Jeho slová tak zasiahli jeho dušu, že o pár rokov sa rozhodol vstúpiť do kláštora. Je dôležité hovoriť o svojich duchovných skúsenostiach bez pýchy, bez túžby po obdive či sláve, len z lásky k blížnemu, pre jeho duchovné dobro. Tých, ktorí sú na dobrej ceste, to ešte viac povzbudí a ľahostajnejších to azda prebudí z falošnej ilúzie, že v ich živote je všetko v poriadku.

Sv. Kalixt I., pápež

**Bože mocný a láskavý,
vesmíru dal si zákony;
jediný Boh v troch osobách,
hoden si všetkej poklony.**

**Počúvaj tento chválospev
a s ním aj vzlyky ľúlosti;
nech srdce viny zbavené
vinie sa k tebe v radosti.**

**Nech oheň lásky očistnej
do našich útrob preniká,
opáš nám bedrá, priprav nás
na príchod Syna človeka.**

**Za to, že ticho nočnej tmy
rušíme spevmi zvučnými,
bohato naplní všetkých nás
darmi nebeskej otčiny.**

**Vyslyš nás, Otče láskavý,
pomôž nám, Kriste, Kráľ slávy,
s Otcom i Duchom Boh pravý,
a vládni, kraľuj nad nami. Amen.**

Kalixt I., pápež. Posv. čítanie

Rodičovské skratky

10 Nech sa páči! Ďakujem! Prosím ťa...

(o úcte a zdvorilosti)

Vek a „citlivé obdobia“

Talianska lekárka a pedagogička Mária Montessoriová (1870 - 1952) opisuje v knihe Od detstva k dospelievaniu výsledky svojich pozorovaní detí v určitých vekových kategóriách. V prvom období dieťaťa (0 - 7 rokov) pozoruje najmä potrebu dieťaťa vstrebávať a triediť do štruktúr poznatky o svete pomocou zmyslov. (Patrí sem aj odkukávanie úcty a rešpektu v komunikácii dospelých k dieťaťu - aký obraz získava dieťa o sebe a druhých aj cez príjemnú partnerskú komunikáciu.)

V druhom období (7 -12 rokov) dochádza väčšinou k obratu k rozumovej a mravnej stránke života. Tu už dieťa kladie morálne otázky, posudzuje činy, vníma javy, ktoré predtým prehliadalo, a robí si starosti, či koná alebo nekoná správne. Stojí pred otázkou dobra a zla.

Tretie obdobie (12 -18 rokov) je ešte zreteľnejším časom „vylutovania motýľov z kukly“, morálka tu má ešte dôležitejšie miesto a v iných súvislostiach.

Pedagóg, ktorý sa venuje mladým v tomto prevratnom období, keď vo fyzickom ani v psychickom svete dieťaťa neostáva „kameň na kameni“, mi nedávno povedal: „Ako ich sprevádzať? Nó, celé je to o tom, že títo mladí túžia, aby sme uznali ich autonómiu.“

Ruka v ruke so samostatnosťou ide zodpovednosť, nesenie následkov a úcta, rešpekt. Potvrďuje mi to pohľad nášho najstaršieho v situáciách, keď mu prejavujem úprimnú vďačnosť za pomoc, za pripravenú večeru, za starostlivosť o malého bračeka či čokoľvek iné. Keď sa mu poďakujem za príjemný čas strávený pri spoločenskej hre. Veľavravný je aj jeho pohľad na otca vo chvíľach, keď tatino ocení synovu snahu, úspech, dokáže byť k nemu chlapsky nežný aj cez rastúce svaly tínedžera a jeho tvrdší slovník. Stále to veľmi potrebuje a ešte dlho bude. Cítim, aká je preňho dôležitá úcta a láskavosť, no iným spôsobom ako pre jeho mladších súrodencov.

Ale dieťa zisťuje v prvom období zameranom na motoriku a zmysly, ako do niekoho „nevraziť“, tak v druhom období (7 - 12 rokov) zisťuje, ako niekoho neuraziť. Ak sa dieťaťu pomáha v tomto veku citlivom na morálku, časom sa problém morálky výrazne prehľbuje. Mária Montessoriová dodáva, že v tom celom je nevyhnutná osobná skúsenosť dieťaťa: „Svedomie nemôžete prebudiť tým, že o ňom hovoríte. Dieťa sa musí neustále cvičiť v dohľadani na vlastnú činnosť.“

To znamená aj prenechať dieťaťu isté kompetencie, neriešiť situácie zaň a v jeho mene, nechať mu možnosť výberu. Keď dieťa nezažije, aké príjemné sú prejavy zdvorilosti preň samotné, keď nezažije, čo prinášajú jeho vlastné prejavy zdvorilosti inému človeku a aké majú jeho činy následky, miňame cieľ. Čo očakávame, keď na dieťa tlačíme: „Pozdrav tú tetu, čo si prehltoť jazyk?“, „Nevieš sa poďakovať?!“ - chceme docieľiť vyhrážkami,

nátlakom a zosmiešňovaním láskavosť? Čudujeme sa, že dieťa je potom zmätené alebo má odpor, respektíve dáva najavo cez nezdvorilosť k iným odpor/nesúhlas voči nám?

Prežime radosť z úcty spolu s dieťaťom - je príjemné, keď si ľudia poprajú pekný deň: „Potešilo ma, že ma susedka pozdravila, usmiala sa. Aj ja jej prajem pekný deň! Aj tvoj pozdrav by ju asi potešil... Nie je to len prázdny zvyk.“ „Je príjemné, keď ma počúvaš bez prerušenia, teší ma tvoj záujem.“

Martina Jokelová „Rodičovské skratky.“

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za výzdobu a upratovanie kostola.

Prosím ďalšiu skupinu - čísla domov 285 – 324.

Celodenná poklona Sviatosti Oltárnej:

O dva týždne, v sobotu 21. októbra, budeme mať v našej farnosti celodennú poklonu Najsvätejšej Sviatosti oltárnej.

Stretnutie rodičov:

V nedeľu 15. októbra po druhej sv. omši bude stretnutie rodičov prvoprijímajúcich detí.

Sväté omše v 27. týždni cezročného obdobia (A)

9.X. pondelok

18:00 Za † Serafinu Sivákovú a dcéru Hanku

10.X. utorok

18:00 Za † Štefana Cetla a zosnulých z rodiny Moravcovej

11.X. streda

18:00 **Svätá omša v Štefanovej**

12.X. štvrtok

18:00 Za zdravie a Božiu pomoc

13.X. piatok

18:00 Za † Ondreja a Máriu Makýšových a rodičov

14.X. sobota

08:00 Na úmysel

15.X. 28. Nedeľa cezročného obdobia (A)

08:00 Za † Viktóriu a Emanuela Vráblových

Lektor: Pešková Macáková

11:00 Za farníkov

Lektor: Hajičková Šustová

Liturgický kalendár

9.X. pondelok sv. Dionýza, biskupa a spol. mučeníkov **Lsp**, sv. Jána Leonardiho, kňaza

10.X. utorok sv. František Borgiáš

11.X. streda bl. Carlo Acutis

12.X. štvrtok sv. Ján XXIII., pápež **Lsp**

13.X. piatok sv. Koloman

14.X. sobota sv. Kalixta I., pápeža a mučeníka **Lsp**

DAR VTELENÉHO SLOVA

Doteraz sme hovorili o akomsi detstve a mladosti Biblie. A tak, ako životopis hocikoho z nás nezvykne končiť osemnástkou ani v dvadsiatke, podobne je to aj s ňou. Z dejín Izraela je zrejmé, že posledné stáročia pred narodením Ježiša Krista sa neobjavil žiaden Boží prorok. Bolo to ako ticho pred búrkou, či lepšie povedané - ako pridlhé sucho pred záchranným záručníkym dažďom, aby sa celá zem pripravila a mohla vsiaknuť všetku vlahu nevidanej a prehojnej milosti. Áno, prvá časť Biblie dozrela do dospelosti. No od začiatku niesla v sebe sen, túžbu po svojom doplnení a naplnení, ktorá sa mala čoskoro uskutočniť.

Slovo sa stalo telom

V tejto plnosti časov, pri ktorej sme naše rozprávanie skončili, prijal na seba prirodzenosť človeka, člena malého židovského národa, ktorý oddávna miloval Pánov zákon, jednorodený Otcov Syn. Ako sme už spomenuli, mysticky sa o tejto najväčšej dejinnej udalosti vyjadruje evanjelista Ján:

„Na počiatku bolo Slovo

**Slovo bolo u Boha a to Slovo bolo Boh.
Ono bolo na počiatku u Boha.
Všetko povstalo skrze neho
a bez neho nepovstalo nič z toho, čo povstalo.
A Slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami.
A my sme uvideli jeho slávu,
slávu, akú má od Otca jednorodený Syn,
plný milosti a pravdy" (Jn 1, 1 - 3. 14).**

Boží Syn prišiel medzi nás viditeľne, hmatateľne, úplne ľudsky. Až tak, že Ježiš sám, okrem obyčajného ľudského života v Nazarete, zo tridsať rokov počúval každú sobotu v synagóge Písma, a celý pracovný týždeň nad nimi uvažoval a žil podľa nich. Pri každodennej ťažkej manuálnej práci ich znova a znova meditoval a kontemploval. Možno sa vám budú zdať tieto slová smelé, ale je veľmi pravdepodobné, že aj Ježiš sa učil žiť podľa ducha Píšem, prorokov, žalmov. Ani sväté evanjelium nespadlo z neba, ale vykvitlo z jeho konkrétneho života lásky. Lásky dôležitejšej ako znamenia a zázraky, ktoré vykonal, či chýr, ktorý sa okolo neho šírili.

Z evanjelií sa dozvedáme, že Ježiš mal zvlášť v obľube Abraháma, Mojžiša, Izaiáša a žalmy - špičku duchovnej poézie a kontemplácie. Podľa nich poznával, akoby v zrkadle, aj svoju vlastnú tvár: identitu otca viery v postave Abraháma, osobu osloboditeľa v Mojžišovi, poslušného sprievodcu svojho ľudu v Jozeum, svoju identitu mesiášskeho kráľa, akým bol Dávid; proroka, ako bol Eliáš a ďalší proroci, či zavrnutého veľkňaza Oniáša alebo celkom osobitne Izaiášom predpovedaného trpiaceho Pánovho služobníka. Je nad slnko jasnejšie, že práve v Ježišovi nastal vrchol dejín celého ľudstva. Podobne, ako keby sme v postupnom sledovaní Starého zákona práve vystúpili na Mount Everest a zároveň zostúpili do najväčších hĺbok zeme.

Je len prirodzené, že ak chceme Ježiša lepšie poznať a pochopiť ho, treba načrieť do statí Písma, o ktorých uvažoval a modlil sa nad nimi on, nasledovať jeho príklad. Nebojme sa toho. Na celom Starom zákone je azda najkrajšie práve odhaľovanie Ježišových predobrazov, predpovedí o ňom, kúsok po kúsok. Napríklad v obetovanom Izákovi, v spravodlivom Jozefovi predanom do Egypta, vo vodcovi a učiteľovi Mojžišovi. Ak sa dívame na Ježiša starozákonnou optikou, zbadáme, že vzal na seba črty celkom obyčajných krehkých ľudí, ako sme aj my.

Je to úžasné, keď si už len hlbšie uvedomíme, že on sám tridsať rokov Písmo aktualizoval tu a teraz, vo svojom každodennom živote, až kým jeho ľudská skúsenosť byť živým Slovom dozrela a začal okolo seba zhromažďovať svojich nasledovníkov. Evanjelium síce obsahuje zväčša len údaje z jeho verejného účinkovania, ale za nimi sa nám odhaľuje Ježišova enormná, tridsaťročná „práca“ nad Pánovým slovom počas jeho skrytého života. Preto môže byť evanjelium aj pre nás výkladom a zároveň i návodom, v akom duchu čítať Starý zákon, ba celé Písmo. Napokon sám Ježiš potvrdil u je jeho platnosť do konca čias, keď doslova hovorí, že sa z neho nestratí ani čiaračka.

Dagmar Kraľová „Skús to s Bibliou“

VZŤAHY NÁS MÔŽU UBIŤ

Myslíte, že hlavným problémom je nedostatok času, ktorý investujeme do vzťahov?

Uvedomme si, že je nesmierne dôležité, aby mladí prežívali to, že niekto im daroval čas. Ak majú deti pocit, že sú naviac, cítia sa bezradne. Viete, náš Boh má na nás vždy čas. Vždy. Keď sa rozhodneme, že sa ideme modliť, on je pri nás a my môžeme tráviť čas v jeho prítomnosti. Takémuto prístupu chce svojou otcovskou láskou učiť aj nás. A presne toto dnes mladí potrebujú zažívať v rodinách. Prijatie, záujem a ochotu dať im čas. Neposielajme ich od seba preč. Náš prístup, keď vyjadríme, že nemáme čas alebo že robíme niečo dôležitejšie, môže dieťaťu naozaj ublížiť a zraniť ho tak*, že nemá chuť žiť ďalej. Nedávno som čítal, že v jednom regióne na Slovensku si v priebehu niekoľkých dní vzalo život päť tínedžerov. Niečo túto lavínu muselo spustiť, keď si povedali, že nemá zmysel tu byť. Pri takýchto momentoch sa pýtam, kde sme my kresťania? Kde je naša láska, naše prijatie? Preto neprinášame nádej tam, kde nie je? Naše náboženstvo má dávať priateľstvo, pomoc a povzbudenie pre iných ľudí, aby videli zmysel života. Viem, že niekedy nás ľudia môžu duševne vydierať tým, keď vyhlásia, že si niečo urobia. Ale aj takýto prejav môže byť určitým znakom, že potrebujú pomoc. Inokedy, naopak, nič nedajú najavo a ublížia si. Je to nebezpečné a situáciu nie vždy vieme riešiť. A preto ak vidíte u vašich detí alebo u mladých určité symptómy, ktoré volajú o pomoc, prosím, nebuďte k nim ľahostajní, začnite ich riešiť. Skúste sa mladých pýtať, rozprávať sa s nimi a zaujímať sa o to, čo prežívajú. Nech vidia, že ste tu pre nich a že chcete do nich investovať svoj čas. To im môže pomôcť, dvihnúť ich a v konečnom dôsledku aj zachrániť.

Čo robiť, ak to sami už nevládame?

Ak si u mladých všimnete niečo, čo neviete riešiť, nenechajte to len tak. Nájdite školského psychológa alebo terapeuta, ktorý sa zaoberá traumami či prežívaním vnútorných zranení. Ak sa pustíte do riešenia situácie, určite to pomôže v ďalšom nasmerovaní. No v prvom rade milujte! Ľudia by z vás mali cítiť záujem, že im chcete pomôcť, že chcete pri nich stáť a že majú hodnotu. Prežívanie hodnoty každého jedného z nás je dôležité, neplatí to len pre mladých. Priznajme si, že aj my starší alebo v strednom veku potrebujeme cítiť, že sme milovaní. Osobne si veľmi vážim, keď mi niekto preukáže skutok lásky, keď dostanem milú SMS alebo mi niekto len tak zavolá, že na mňa myslí. Koľkokrát nás niekto len tak kontaktoval? A koľkokrát sme to urobili my? Naše vzťahy naozaj dávajú zmysel bytiu človeka.

Ján Buc „Prečo ľudia veria“

Masáž

Volala sa Liu, čo znamená „krásna ako aurora“. Žila si pokojne v malej rybárskej osade na brehu Azúrovej rieky a požiadal ju o ruku najbohatší z riečnych rybárov.

Prvé roky mladého páru boli skutočne šťastné a bezstarostné. Ale všetko toto šťastie znervózňovalo a stále viac popudzovalo Liuinu svokru, ktorá rýchlo strácala srdce syna, rodinných príslušníkov a sluhov peknej nevesty. Preto ju začala trápiť všetkými možnými spôsobmi a rozširovať o nej tie najstrašnejšie reči. Rozhnevaná pekná Liu sa rozhodla, že sa jej pomstí a zabije ju. Strhnutá týmto temným rozhodnutím zašla k čarodejníkovi, aby si zadovážila smrtiaci nápoj.

Čarodejník ju pozorne vypočul a podal jej flaštičku s ružovou tekutinou, ktorú treba denne primiešať do svokrinho čaju. Potom, aby odvrátila od seba akékoľvek podozrenie, poradil jej, aby svokre každé ráno jemne a uvoľňujúco masírovala šiju, ramená a čelo.

Takýmto spôsobom ju do šiestich mesiacov pomaly prekvapí smrť.

Liu vytrvalo a pravidelne nalievala kvapky ružovej tekutiny svokre do čaju a trepezlivo a jemne ju denne masírovala.

Denná masáž spriadala medzi dvoma ženami nové vlákna priateľstva. Ich srdcia sa zmenili. Svokra si všimla, že nevesta je nielen pekná, ale aj zdvorilá a veľkodušná. Liu denne objavovala materské srdce svokry.

Po niekoľkých mesiacoch Liu vlastne zabudla na dôvod denných návštev, kvapiek ružovej tekutiny v čaji a masáži. To všetko sa vzájomným pričinením, hlbokými rozhovormi a nežnosťou premenilo na pokojný a milý návyk.

No jedného dňa si zrazu spomenula na všetko. Svokra nevinne povedala: „Tak je nám spolu dobre. Aká škoda, že ja musím umrieť skôr ako ty...“

Liu vstala a rozbehla sa za čarodejníkom, aby jej dal protijed. Padla na kolená a prosila ho. Vysvetlila mu, čo sa stalo a ako sa jej srdce zmenilo.

Čarodejník sa usmial: „Vstaň, moja krásna dcérenka. Tekutina, ktorú som ti dal, je iba vodička z lupeňov ruže. Pravý protijed na jed nenávisti, ktorú si mala v sebe, bola každodenná masáž. Keď sa pozeráš niekomu do očí, si mu blízko. Keď sa s ním rozprávaš, nemôžeš ho nenávidieť.“

„Keď pozeráš na niekoho, ako spí, nemôžeš ho nenávidieť.“

Bruno Ferrero „Život je všetko, čo máme“

Podobenstvo o nemilosrdnom sluhovi (Mt 18-23-35) (poktarašovanie)

Obaja skončili vo väzení

Vráťme sa k však príbehu. Môžeme si položiť ďalšiu otázku. Ako nakoniec obaja sluhovia skončili? Vo väzení. A pre zaujímavosť, kto bol na tom horšie? Ak obaja mali všetko do haliera vyplatiť, nepomerne horšie skončil ten prvý. Jeho kolega sa zrejme z tej stokoronáčky vyplatil pomerne rýchlo, mohol sa dostať von z väzenia za deň či dva. Lenže ten, ktorý mohol dobrých! Lepší ten, ktorý mohol akoby zázrakom byť na slobode, skončil v doživotnom žalári, bol stratený!

Urobil by, samozrejme, lepšie, keby bol nad tou stokoronou mávol rukou. Aké je to hlúpe, že si všetko vlastne zavinil sám, veď mal svoj osud úplne vo svojich rukách!

Keď sa nad tým zamyslíme, musíme prísť k záveru: Ak nedokážeme odpúšťať z lásky k druhým, odpúšťajme aspoň z lásky k sebe!

V našom príbehu to vyzerá tak, že pre nevďačného služobníka už neexistuje žiadna šanca, dostať sa z väzenia. V skutočnosti JE NEODPUSTENIE VÄZENÍM ZAMKNUTÝM ZNÚTRA (našťastie). Veľmi zvláštne! Skutočne - mám kľúč od svojho väzenia vo svojich rukách, budem tam sedieť iba tak dlho, dokedy bude trvať moje NECHCEM voči môjmu bratovi (porov. Mt 18,30).

Aké väzenie?

Stále tu strašíme nejakým väzením. Čo sa vlastne tým väzením myslí? Väzenia môžu byť rôzne. V jednom sa môže dať pomerne dobre dýchať, môže sa tam sledovať televízia, čítať knihy a prechádzať sa na priestore 4 x 8 metrov, inde je zas úplná tma, zima, potuchlina a hlad, človek leží zbitý s nohami v klade, ako napríklad Pavol vo Filipách... Je to rôzne, napriek tomu všetky väzenia majú spoločného menovateľa: Človek sa nemôže pohnúť z miesta. Podstatou utrpenia je nesloboda, život v tme.

Vieme, že kvôli každej manželskej hádke, či postojú nevraživosti, neskončíme za skutočnými mrežami. Existuje však aj duchovné väzenie, stav duše, ktorá žije v neodpustení:

„V temnotách a v tieni smrti sedeli, sputaní biedou a železom, lebo sa vzoprelí Božím výrokom...“ (Z 107,10-11).

„Ale kto nenávidí svojho brata, je vo tme...“ (1 Jn 2,11)

A toto väzenie môže byť veľmi sklúčujúce, veľmi zatuchnuté a veľmi temné. Vždy sa tiež prejaví na tvári človeka:

„Ako sa vo vode odlišuje tvár od tváre, takisto ľudské srdci i - od iného srdca ľudského.“ (Prís 27,19)

„Veselé srdce rozlieva jas po tvári, bolesť srdca však zamucuje ducha.“ (Prís 15,13)

Máme mnohých jednotlivcov, mnohé manželstvá, mnohé spoločenstvá, celé farnosti a dokonca aj národy, ktoré sa duchovne „nemôžu pohnúť z miesta“, pretože sa uzavreli do väzenia svojho neodpustenia.

Kateřina Lachmanová „Zamknuté zvnútra“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku